

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET RAADSEL VAN SAURON

Een sprookje

door

Jan Dufraing

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2009

Nr.1014

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VEERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET RAADSEL VAN SAURON* op te voeren moet de naam van auteur *JAN DUFRAING* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1982 Toneelfonds J. Janssens/Jan Dufraing
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HET
RAADSEL
VAN
SAURON

ROLVERDELING

Grootpa
Grootma
Hans
Griet
3 konijntjes
Pepijn
Peter
Paul
Ruben
Koning Oberon
Igor
Tovenaar Sauron
Sneeuwitje
Gelaarsde Kat
Roodkapje
Reinaerd

INLEIDING

=====

(Doek is toe. Schijnwerper op grootma en grootpa, die vooraan links op het podium zitten in twee zeteltjes aan een tafeltje. Grootpa leest de krant, grootma breit.)

GROOTPA : (bladerend in de krant) Amai, amai, amai. 't Is toch erg, 't is toch erg.

GROOTMA : (opkijkend van brei) Wat is er zo erg, Mil ?

GROOTPA : (gooit krant op tafel) Die krant hier. Ik word er niet goed van als ik er in lees. Al die ellende overal op de wereld. Als ik het niet beter wist, zou ik gaan denken dat iedereen ongelukkig is.

GROOTMA : Och, Mil, toch.

GROOTPA : Tja, Lena, ik weet het niet, maar vroeger leek alles toch beter.

GROOTMA : (Ja, vroeger. (zucht) "Vroeger" is ook al lang geleden.

GROOTPA : ([†] gegeneerd) Zeg, Lena, ik heb het al eens een paar keren willen vragen, maar 't is er nooit van gekomen. Kan je je nog herinneren wat we vroeger, toen onze kinderen nog klein waren, altijd deden op winteravonden zoals nu ?

GROOTMA : Maar, Mil toch, hoe zou ik dat kunnen vergeten ? Natuurlijk weet ik nog dat we dan gewoonlijk voorlazen uit het "Grote Sprookjesboek." De kinderen hadden niets liever.

GROOTPA : Juist, ja. Wel, daar wou ik het nou net over hebben, over dat "Grote Sprookjesboek".

GROOTMA : Wat bedoel je juist, Mil ?

GROOTPA : (aarzeland) Dat "Grote Sprookjesboek", hebben we dat nog ?

GROOTMA : Natuurlijk. Ik heb het laatst nog eens vastgehad. Het ligt hier in de kast onder mijn kookboeken. (wijst naar onzichtbare kast)

GROOTPA : (gegeneerd) Zeg, Lena, euh... zou het te veel gevraagd zijn als jij dat boek nog eens nam, en er nog eens uit voorlas, niet voor de kinderen, maar voor mij nu.

GROOTMA : (lachend) Mil, Mil, Mil, wat ben je toch een lieve schat ! Zeker wil ik dat doen. Eerlijk gezegd, ik heb jou al vaak hetzelfde willen vragen. Wacht, ik zal het eens nemen. (af)

GROOTPA : (grootma achterna roepend) Het was eigenlijk de krant daar-net die me ertoe bracht jou dit te vragen. Na al de ellende erin gelezen te hebben, voelde ik plots de behoefte nog eens een echt

ouderwets goed sprookje te horen.

GROOTMA : (terug op) Kijk, hier heb ik het. (gaat zitten) Wel, Mil, welk sprookje zou je nu willen horen ?

GROOTPA : Euh... euh... Ik kan me nog herinneren dat er één bepaald sprookje was, waarover de kinderen steeds wild-enthousiast waren. Hoe heette het nu ook alweer ? Iets met een raadsel, geloof ik.

GROOTMA : Ah, "Het Raadsel van Sauron, de boze tovenaer" misschien ?

GROOTPA : Ja, dat is het. Dat sprookje wil ik nog wel eens horen.

GROOTMA : (slaat boek open) Wel, hou je klaar, Mil. Hier komt het.

SCENE 1.

=====

GROOTMA : Er was eens heel, heel lang geleden, een houthakker die samen met zijn vrouw en zijn twee kinderen in een klein huisje aan de rand van een groot bos woonde. Ze vormden een erg gelukkig huisgezin. Vooral de twee kinderen, Hans en Griet, leefden in een hemel op aarde. Scholen bestonden toen nog niet, zodat ze de hele dag konden doen wat ze wilden. Het grote bos was hun geliefkoosde speelterrein. Hele dagen liepen ze erdoor en telkens weer ontdekten ze nieuwe dingen. Het grote bos was een onuitputbare bron van verrassingen. Ze zouden het nooit beu worden, daar waren ze van overtuigd. Zo liepen ze met hun beidjes ook nu weer door het bos. Nadat ze hun moeder plechtig beloofd hadden voor het avondeten terug thuis te zijn, waren ze op weg gegaan. Al vlug hadden ze het begaanbare pad verlaten en waren ze kris-kras door het bos beginnen te slenteren. Dat deden ze altijd. Op het ruime pad was er immers weinig te beleven. Neen, het was tussen de struiken en de bomen dat je moest wezen. Daar was pas vanalles te zien : dieren, planten, bloemen, en zovele andere dingen. Op dit moment achtervolgden ze een eekhoorntje, dat van boom tot boom sprong. Hans, met zijn sterke jongensbenen, voorop, en Griet daar twintig meter achter. Ze liepen en liepen tot ze hijgend neervielen op een open plek tussen de bomen. Na een tijdje in het gras gelegen te hebben, zagen ze plots dat er aan de andere kant van de open plek iets was dat wel op een oude, vervallen put leek. Dat moest natuurlijk van dichterbij bekeken worden. En, ja, hoor, het was een oude put. Eigenaardig dat ze hem vroeger nooit gezien hadden. Maar ja, het bos was ook zo groot. De put leek wel heel diep. Allebei hingen Hans en Griet over de rand. Ze konden zichzelf zien, afgetekend in het wa-

ter dat in de put stond. Hans wou zich net terug rechtzetten, toen het gebeurde. Onder het gewicht van hun lichamen raakten plots enkele stenen los, waardoor Hans zijn evenwicht verloor en in de put tuimelde. Griet, die nog een vertwijfelde poging deed om haar broer bij de arm te grijpen, werd daardoor door Hans de put mee ingesleurd. Hun angstkreten weergalmden eerst door het bos, stierven dan langzaam weg en werden al spoedig overstemd door de natuurlijke geluiden van het grote, onwetende woud... (schijnwerper op oudjes uit)

SCENE 2.

(Doek gaat open. Open plek in bos met struiken aan de kant en vogelgeluiden op achtergrond. Even podium leeg, dan tuimelen Hans en Griet gillend op podium : ze zijn aangekomen op de bodem van de put. Hans en Griet komen kreunend recht, wrijven over pijnlijke plekken)

GRIET : (kreunend) Oh, Hans, ik heb overal zo'n pijn.

HANS : (kreunend) Nou, dan ben je niet alleen. Ik denk dat ik vol blauwe plekken sta.

GRIET : (klagend) Hans, wat is er toch gebeurd ?

HANS : Ik weet het niet. Het ene moment stonden we nog in de put te kijken, en het volgende moment vielen we d'erin. Ik denk dat de rand van de put het begaf.

GRIET : Maar d'r stond toch water in de put ?

HANS : (nadenkend) Tja, d'r stond water in.

GRIET : (luider) Maar ik heb helemaal geen water gevoeld tijdens de val !

HANS : (nadenkend) Nee, ik ook niet. Da's wel vreemd.

GRIET : (luider) Vreemd ? Wat je zegt ! Heb je hier al eens rondgekeken ? Als je in een put valt, zou je denken dat je op de bodem terecht komt. Maar wat ik hier rond mij zie, lijkt op alles behalve een putbodem !

HANS : (kijkt rond) Daar heb je gelijk in. We zijn hier blijkbaar op een open plek in het bos. Misschien was die put wel helemaal geen put, maar gewoon een tunnel, naar een andere plaats in het bos.

GRIET : (ongerust) En dat water dan ? Ik weet het niet. Ik voel me niet op mijn gemak, Hans. Ik ben hier nog nooit geweest. Ik ben bang, Hans, ik wil naar huis.

HANS : (sussend) Och, Griet, er is toch geen reden om bang te zijn.

We zijn gewoon in het bos. Als we daar tussen die bomen door lopen, dan weet ik zeker dat we seffens op het pad uitkomen. En dan zijn we over een kwartiertje thuis.

GRIET : (angstig) Ik hoop het, Hans, ik hoop het. D'er hangt hier zo'n vreemde sfeer, vind ik.

HANS : (overtuigend) Helemaal niet. (tegen publiek) Da's nou weer zo typisch meisjes. Die zien en voelen steeds overal iets, waar d'r helemaal niks is. Meisjes, een soort apart, neem dat maar van me aan. (terug tegen Griet) Kom, geef me je hand en dan gaan we op pad. En over een kwartiertje zijn we thuis. Komaan. (samen af)

SCENE 3.

(Podium even leeg. Dan huppelen plots drie konijntjes het podium op. De konijntjes kijken triestig en maken snif-geluidjes. Ze huppelen wat rond en snuffelen links en rechts. Na een minuutje gaan ze vooraan bijeen zitten, elk knabbelend op een worteltje. Uit alles wat de konijntjes doen, moet blijken dat ze niet gelukkig zijn.)

SCENE 4.

(Konijntjes links vooraan, rest podium leeg. Eerst zwak dan sterker hoort men marcherende voeten. Plots komen vier dwergen in werktenuë en met tuingereedschap het podium op gemarcheerd onder het zingen van volgend lied)

Wij zijn de dwergen van sprookjesland
 wij werken hard, ja, dag en nacht
 wij zijn nooit moe, nooit uitgeput
 want wij zijn sterk en uitgerust
 Wij zijn de dwergen !

Ik ben Pepijn, ik ben Peter
 ik ben Paul, en ik ben Ruben
 vier gezworen kameraden
 nee, geen woorden, ja wel daden.
 Wij zijn de dwergen !

Wij verloren al drie broeders
 't zijn nu dieren, arme vrienden
 Maar we mogen niet wanhopen
 ze komen terug, laten we hopen.
 Wij zijn de dwergen !

Met mijn spade, en mijn hark
 met mijn rijf, en met mijn riek

is geen akker voor ons veilig
want wij worden nooit ziek.
Wij zijn de dwergen !

PEPIJN : (duidelijk de leider) Kom broeders, laten we hier even halt houden en uitrusten. Dat hebben we wel verdiend, niet Peter, Paul, Ruben ?

PETER : (zucht) Eindelijk. (valt neer) Ik voel mijn benen niet meer. (de rest gaat ok zitten)

PAUL : (laatdunkend) Ochot, hoor hem hier bezig, Peter. Jij bent ook liever moe dan fit. Een wandeling van amper vijf kilometer ! Een niemendalletje !

RUBEN : Ik wandel en ik zing, ik werk en ik zing, toch ben ik nu blij, dat ik zit op mijn dij.

PAUL : (spottend) Amai, amai, amai, ik dacht dat gij schilderde, maar nu begint ge al te dichten ook.

PEPIJN : (bevelend) Komaan, broeders, schei uit met dat schelden en spotten ! Het past niet in deze sombere tijden. Zeker niet nu De Donkere Dag weer vlakbij is.

PETER + PAUL + RUBEN : (in koor) Waaaat ? De Donkere Dag ? Nu al ?

PEPIJN : Ja, broeders, nu al. Het jaar is weeral om. Morgen is het zover.

PETER + PAUL + RUBEN : (bang) Morgen al ? Oei, oei, oei... (beginnen te jammeren)

PETER : (jammerend) Wie zal er nu weer aan de beurt zijn ?

PEPIJN : Ja, wie zal er nu weer aan de beurt zijn ? (Even stilte. Ziet plots de konijntjes zitten) Ach, zie ze daar zitten. De sukelaars. (tegen publiek) Ik weet niet of u het al gemerkt heeft, maar we zijn nog maar met vier dwergen. De andere drie zitten daar. Ja, ja, die konijntjes daar zijn onze andere drie broers. Betoverd door Sauron, de boze tovenaar. Is het niet verschrikkelijk ? Zie ze daar toch zitten triestig kijken. Ik word er niet goed van. (even stilte) En dan te bedenken dat het morgen weer zover is. Want morgen is het De Donkere Dag. En op die rampzalige dag verandert Sauron de Toveraar elk jaar een sprookjesfiguur in een dier... (even stilte, dan...)

RUBEN : Hoeveel sprookjesfiguren zijn er nu al niet betoverd ?

PEPIJN : Tja, hoeveel ? Teveel om op te noemen. Klein Duimpje, Assepoester, onze drie broeders, een aantal elfjes, en ga zo maar door.

Binnenkort schiet er geen enkel sprookjesfiguur nog over ! Geen sprookjeswereld meer ! Ik mag er niet aan denken, ik mag er niet aan denken. En het ergste van al is, dat we d'r niks tegen kunnen doen.. Tegen Sauron zijn we niet opgewassen. Zijn macht kunnen we niet breken.

PETER : (aarzelend) Tja, eigenlijk kunnen we dat toch wel, zijn macht breken ?

PAUL : (luider) Alla, hij zegt ook nog eens iets hier. En hoe denk je dat te gaan doen ?

PETER : (aarzelend) Wel, door het raadsel van Sauron op te lossen. Daardoor kan zijn macht gebroken worden.

PAUL : (luider) Laten we asjeblief realistisch blijven, hé ! We weten allemaal dat we dat niet kunnen. Al die jaren al dat Sauron ons nu terroriseert, hebben we geprobeerd dat raadsel op te lossen. Het is nog niet gelukt, en volgens mij zal het ook nooit lukken. Ik vind het niet prettig, maar ik denk dat we gedoemd zijn te verdwijnen.

PEPIJN : Misschien wel, misschien niet, hoewel ik ook vrees dat het raadsel onoplosbaar is voor ons. Toch mogen we nooit de moed opgeven. We moeten blijven proberen de oplossing te vinden. Wie kent de juiste formulering van het raadsel nog, Peter ? Paul ? Ruben ?

RUBEN : Sauron de Toveraar luidt mijn naam.
Onverwoestbaar is mijn macht,
tenzij ik mezelf, bij halve maan,
zal ontmoeten in volle pracht.

PEPIJN : "Tenzij ik mezelf, bij halve maan, zal ontmoeten in volle pracht". (zucht) Ik zie echt niet in hoe dat mogelijk is. Neen, het raadsel is te moeilijk voor ons. (even stilte) Maar toch mogen we niet wanhopen.

PETER : Nee, dat vind ik ook niet. (aarzelend) Ik euh... ik heb trouwens een voorstel.

PAUL : (spottend) Amai, dan zal het weer iets fantastisch zijn !

PEPIJN : (kwaad) Asjeblief, Paul, hou nou toch eens op met spotten ! Wel, Peter, hoe luidt uw voorstel ?

PETER : Wel, als we nu alle sprookjesfiguren die er nog over zijn, eens bijeenriepen voor een grote vergadering ? (De anderen kijken hem zwijgend aan) Dan kunnen we allemaal samen eens proberen de oplossing van het raadsel te vinden.

RUBEN : We zijn allemaal toch al eens bijeengekomen, een paar jaar

geleden ? En heeft het toen iets uitgehaald ?

PEPIJN : Neen, toen heeft het niets uitgehaald. Maar dat neemt niet weg dat we het niet nog eens kunnen proberen. Het is trouwens het enige wat we kunnen doen. En misschien komt er nu wel iets uit de bus. (luider) Komaan, broeders, laten we niet langer treuzelen ! Iedereen moet nog verwittigd worden en de dag is reeds flink gevorderd. Op weg ! (ze gaan zingend af, de konijntjes huppelen hen achterna)

SCENE 5.

(Podium blijft even leeg. Dan komen Hans en Griet hand in hand het podium op, terwijl ze rond zich kijken)

GRIET : Hans ?

HANS : Ja ?

GRIET : Ik denk dat we al op deze plek geweest zijn.

HANS : (dof) Je hebt gelijk. Van hier zijn we daarstraks vertrokken.

GRIET : (klagend) Oh, Hans. We zijn verdwaald. We vinden de weg naar huis nooit meer terug.

HANS : (sussend) Natuurlijk wel ! We zijn helemaal niet verdwaald. We zijn daarstraks gewoon de verkeerde kant opgelopen. Als we nu langs daar gaan (wijst), ben ik er zeker van dat we seffens terug op het pad komen.

GRIET : (niet overtuigd) Ik weet het niet, Hans, ik weet het echt niet. Dit bos heeft iets vreemds, vind ik. Het is precies ons bos niet.

HANS : (luider) Asjeblief, hé, Griet ! Begin nu weer niet, hé ! Kom, als we nu langs hier gaan, zijn we seffens thuis. (beiden af. Even leeg podium. Dan sluipt er een vreemd schepsel op, nl. Igor. Hij kijkt en snuift wat in het rond, en volgt dan Hans en Griet. Doek gaat toe.)

SCENE 6.

(Schijnwerper aan op oudjes)

GROOTMA : En zo, niet wetend dat ze gevolgd werden, gingen Hans en Griet verder, zoekend naar het pad dat hen weer thuis zou brengen. Maar of ze het zouden vinden, dat was een andere vraag. Want hoewel Hans het uiterlijk niet liet blijken, moest hij voorzichzelf toegeven dat zijn zus gelijk had. Ze waren inderdaad verdwaald.

Maar hij wachtte zich er wel voor dat tegenover Griet toe te geven. Hij moest maar net doen of er niets aan de hand was, en dan maar hopen dat ze toevallig op het pad terecht zouden komen. Maar met elke stap die hij deed, werd zijn hartje kleiner en kleiner... Terwijl Hans en Griet zo door het bos doolden, hadden onze vier dwergen niet stilgezeten. Integendeel, Pepijn was onmiddellijk naar het paleis van Koning Oberon gehold om hem op de hoogte te brengen van het plan een vergadering bijeen te roepen. Koning Oberon was dadelijk akkoord en zou de vergadering persoonlijk voorzitten. Peter, Paul en Ruben waren naar alle uithoeken van sprookjesland getrokken om iedereen uit te nodigen voor de vergadering. En zo kwam het dat de open plek die avond wemelde van sprookjesfiguren. Iedereen was er. Tenminste, iedereen die nog niet betoverd was. Sneeuwitje, Roodkapje, de overgebleven dwergen en elfjes, Reinhaerd de Vos, De Gelaarsde Kat... Ze zaten allemaal zachtjes met elkaar te praten. Het wachten was op Koning Oberon... (schijnwerper uit)

SCENE 7.

(Doek open. De hierbovengenoemde figuren zitten in groepjes bij elkaar op de open plek. Men praat zachtjes met elkaar)

PEPIJN : (komt opgelopen en roept) Vrienden, sta recht, sta recht ! Koning Oberon komt eraan !

ALLEN : (zetten zich recht en men mompelt) Oh, Koning Oberon, Koning Oberon. (Als Oberon opkomt, verstomt het gemompel en allen maken een diepe buiging.)

OBERON : (vriendelijk) Asjeblief, asjeblief, beste vrienden, ga toch zitten, ga toch zitten. Het is de moment niet om plechtig te gaan doen. (Iedereen zet zich, niemand zegt iets) (redevoerend) Lieve vrienden, eerst en vooral wens ik te zeggen dat het me enorm veel plezier doet jullie allemaal hier weer samen te zien zitten. Het is alweer een tijdje geleden dat ik jullie nog zag en dat betreurt ik ten zeerste. Ik zou daarom ook geneigd zijn voor jullie een feest te organiseren, maar jullie zullen even goed als ik beseffen dat de tijd niet geschikt is voor feesten. De reden waarom we hier zitten, is alles behalve een feestelijke. De doem, de vloek die er over sprookjesland hangt, bant elke gedachte aan plezier en geluk. Ik weet het, we hebben al vaker vergaderd. En ik weet ook dat deze vergaderingen nooit resultaten hebben opgeleverd.

Maar dat neemt niet weg dat ik toch verheugd was toen dwerg Pepijn mij kwam vragen om nog eens een vergadering met de overgebleven sprookjesfiguren voor te zitten. Want hoe hopeloos onze situatie ook is, toch mogen we de moed niet verliezen, toch moeten we achter de oplossing blijven zoeken. Daarom zou ik dwerg Ruben willen vragen het raadsel nog eens voor te dragen, zodat we het allemaal nog eens goed horen. Misschien dat iemand dan ineens op de oplossing komt. Dwerg Ruben, ga uw gang !

RUBEN : (staat recht)

Sauron de Tovenaar luidt mijn naam.
Onverwoestbaar is mijn macht,
tenzij ik mezelf, bij halve maan,
zal ontmoeten in volle pracht.

(buigt en zet zich)

(Het blijft even stil op het podium. Iedereen denkt diep na.)

OBERON : (kijkt tenslotte op en rond, zegt dan treurig) Wel, euh... ik heb nog eens diep nagedacht vrienden, maar ik heb niets kunnen bedenken. (hoopvol) Maar misschien dat iemand van jullie een voorstel heeft ? (gaat het rijtje af) Pepijn ? Peter ? Paul ? Ruben ? Elfjes ? Roodkapje ? Sneeuwitje ? Gelaarsde Kat ? Reinaerd de Vos ? (allen antwoorden of knikken ontkennend.) (zucht) Ik was er al bang voor... Maar we moesten het toch proberen. Tja, vrienden, we weten waar we voor staan. Morgen is het De Donkere Dag en zal er één van ons hier omgetoverd worden in een dier. We weten niet wie het zal zijn, maar dat het zal gebeuren, dat is een feit. Ik vind het erg verschrikkelijk om het te zeggen, maar ik vrees dat de oplossing onvindbaar is voor ons en dat we gedoemd zijn om te verdwijnen. Tenzij er uit een onverwachte hoek plots reddende hulp opdaagt... (vlak na deze woorden komen Hans en Griet hand in hand het podium op)

HANS : (opgewekt) Hallo, allemaal ! Kunnen jullie ons soms zeggen waar het grote pad ergens is ? We denken dat we verdwaald zijn. (Bij deze woorden schrikken de sprookjesfiguren op en kijken de kinderen verbijsterd aan. Dan is er even stilte en ineens vlucht iedereen hals over kop links en rechts de struiken in)

HANS + GRIET : (weten niet wat er gebeurt en staan verbaasd rond te draaien)

GRIET : Hans ?

HANS : Ja ?

GRIET : Ik denk dat je ze hebt laten schrikken.

HANS : Daar lijkt het wel op, ja. Ik snap er niks van. Ik deed of zei toch niets schrikwekkends, dacht ik ? Ik vroeg gewoon de weg !

GRIET : Zó gewoon zal dat dan toch niet geweest zijn, precies !

Kijk, Hans, ze zitten overal in de struiken naar ons te gluren.

(wijst rond zich) Het is net of ze bang voor ons zijn.

HANS : (roept) Hé, jullie daar in de struiken ! Jullie hoeven niet bang te zijn, hoor ! Wij doen niks ! Wij zijn alleen maar verdwaald !

GRIET : (tuurt in de struiken en wijst) Daar beweegt iets. Ik denk dat er eentje hierheen komt.

HANS : (roept) Hallo, wees toch niet bang ! (tegen Griet) Misschien zijn ze ook wel verdwaald, net als wij... Ha, daar komt iemand.

PEPIJN : (steekt argwanend kop op podium) Wie zijn jullie, en wat doen jullie hier ?

GRIET : Ik ben Griet en dat is Hans. We zijn verdwaald in...

HANS : Kom, Griet, ik zal het woord wel doen. (tegen Pepijn) Ik ben Hans, en dat is Griet. We zijn verdwaald in het bos en zoeken het grote pad dat ons terug naar huis zal brengen, terug naar onze ouders.

PEPIJN : (komt verder op) Verdwaald, het grote pad, ouders ??? Wat betekent dat allemaal ? En hoe zijn jullie ver-verdwaald ?!

HANS : Hoe wij zijn verdwaald ? Wel, euh... gewoon, de weg kwijt geraakt en niet meer teruggevonden, zeker ?

GRIET : Nee, Hans, zo is het eigenlijk niet gebeurd. Weet je niet meer dat we in die oude put vielen, of in die tunnel zoals jij dacht ? Van toen af zijn we verloren gelopen.

PEPIJN : Wat hoort mijn oor ? De oude put ? Bestaat die dan nog altijd ?

GRIET : En of ie bestaat ! Wij zijn er toch ingevallen !

PEPIJN : Ik dacht dat de oude put al lang geleden ingestort en verdwenen was. Hoe is het mogelijk ? Maar... dan, dan zijn jullie mensenkinderen ?!

HANS : (verbaasd) Natuurlijk, wat anders ? Jij toch ook, zeker !

PEPIJN : Ha, ha, ha... Ik ? Een mensenkind ? Ha, ha, ha... Laat me niet lachen. Dat zou ik nooit willen zijn, een mensenkind, ha, ha,...

GRIET : (verbaasd) Nooit willen zijn ? Maar als u geen menskind bent, wat bent u dan ?

PEPIJN : Ha, ha, ha ! Dat zal jullie rap genoeg duidelijk worden ! (draait zich om, roept) Kom maar, vrienden, er is geen gevaar ! Het